

Bangha Mónika

GYÓGYSZER

Édesanyám emlékére

Még szedem a vitamint, ami téged kellett volna meggyógyítson. Már nem fog felszívódni, mindegy is már a módja, hogy bőrön vagy tápcsatornán keresztül, hiába a sok ismeret, latolgtatás, már nem ér oda az a kalcium, a magnézium sem, de a K2 is hiábavalóvá vált, meg a bór is, pedig hetekig keresgéltem a tökéletes kombinációt, a szinergiát. A halál összetettebb az életnél, néha sürgősebb is. Elég egy kis baktérium, ami beférkőzi magát, állhatnak sorban a vitaminok, ásványok, aminosavak és neurotranszmitterek, hogy összeforasszák a forraszthatatlant, dendrittől axonig szállítsák a szinapszisban létrejött információt, csak még most az egyszert, mert a lélek már döntött, csendben mosolyogva a nagy buzgóságon. A rendszer magába omlik, először az izmok, csontok, ízületek maradnak kötőanyag nélkül, igen, kollagénből sem fogyok ki egyhamar, majd a vér fertőződik meg, a szív egyre lassabban pumpál, vízi körbe még fáradhatatlanul, már nem az élő vért: az információt. Hogy elég volt.

Ahogy szervezetem éhesen szívja magába az anyagot, hisz kissé elhanyagoltam az utóbbi időben, nem tett jót neki a stressz, csupa szabadon kószáló kortizol, az állandó készenlét ágyad körül, és fájdalom, ágyadtól oly kibírhatatlanul messze! – úgy tolatsz ki te megadóan a világból. Először zsugorodó bőröd tapad a törött csontodra, majd a keringő nedvek vesztik el rendeltetésüket: szüretlenül és megállíthatatlanul áramlanak, köröznek, viszik az összegyűjtött mérget és szerre kapcsolják ki a leharcolt szerveket, akárcsak ujjaid az érdektelen csatornákat a távirányítón. Ekkor egyszerűen kilépsz hasznavehetetlen hajlékodból, vaságyadból felemelkedsz, a tévé és a plafon közé, ahová üvegszürke szemed szegeződik. Az összeomlást már innen figyeled.

Még szedem a vitamint, ami téged kellett volna meggyógyítson, egyre virgoncabb leszek tőle. Tegnap még az asztalodon, ma a polcomon sorakoznak: kalcium, magnézium, cink, B-komplex, D-vitamin, K2 és bór, mangán és kurkumin. Varázsütésre szűnik meg minden csontfájá-

som, izületi gondom, hisz a kurkuma mellé szigorúan veszem a borsot egy kis olívával leöntve, naponta kétszer. Minél többet szedem, annál tovább tart, feneketlen korszó, kereslet-kínálat, ahogy a szoptatási tanácsadó fogalmazott. De most a dobozok csak úgy sorakoznak a kamra polcán, megannyi lefagyasztott anyatej a hűtőládában. Túlsordult kínálat: folyik a lépcsőház lépcsőjén lefele. Mivégre ez a pazarlás? Évekig tart majd, amíg elfogynak, amíg feltöröljük. Valaki nyitva hagyta a csapot. Mi lesz addigra veled? Miért nem volt neked elég, elég jó, és mivégre ez a feneketlen gyógyulási vágy, gyarapodás, amit rám hagytál? Nemcsak magamat, mindenkit meg fogok ezzel gyógyítani, orvos leszek, már Rózsika néni megmondta: professzor, csak úgy kiállok a tömbház elé és osztogatom az egészséget a rászorulóknak.

Nem mondom meg senkinek a titkomat, hogy ezek tőled maradtak, hogy te vagy a gyógyszer a világnak, hogy haláloból virulok én és mindenki. Hogy így lettél halhatatlan.

NAGYHÉTFŐ

Édesanyám emlékére

Anagyhetet egy kis halállal kezdem. A kör bezárul, egy éve még te haltál, pont ilyenkor, kora reggel. Nem tudtam megállítani a világot, még előtte gyorsan elkísértem a gyereket a csokigyárba, drukoltam, tartson még a szusz, ha már ilyen szépen hazaértünk, olyan messziről, ha már mind itt vagyunk, körülötted, ahogy eddig nem is, a pap is jön, talán neked már nem is fáj, ha csak az itthagyas nem. Mindig van valami, amit még nem csináltunk, amit még nem mondtunk, de már nincs, akinek, vagy nincs, aki, karjaid a levegőben, egyre akadozóbban veszed a levegőt, a vér még bátran törtet, hogy fertőző anyaggal telve oltogassa ki szerre a szervek lámpásait.

Tegnap még vidámság volt, Uram, jöttél számárháton, mi elébed futottunk a határba, kezünkben a frissen tört palmaágakkal, szívünkben ismeretlen szomjjal. Az hírlett, hogy megváltani jössz, nem volt nehéz elhinni, hisz annyira vártunk már rád, tavasz is volt, Jeruzsálem a

szívünkkel együtt burjázott. A pillanat, amikor senki nem gondol nagypéntekre, talán még te sem, könnyű elcsábulni, ha szeretet vesz körül, sicc!, halálnak árnyéka, hisz emberek is vagyunk! A feltámadás sem ér halál nélkül, arról meg hal(la)ni sem akarunk, látni meg pláne nem. Vagy okozni, cinkosnak lenni. Sicc, Pilátus aranya!

Nem akartam látni a halált. Eddig jól meg is úsztam, még gyerekkoromban kidolgoztam a technikákat, ahogyan el tudom kerülni a fájdalmat, az igazságtalanságot, az elviselhetetlent. Lehasítás, írják a pszichológiai szakkönyvek, mindegy is, a lényeg, hogy halál nincs, vagy csak elérhetetlen távolságra, mindig a másé, temetésre például azért megyünk, nagyhét is van, a rituális halál belefér, a tömeghalál is, hisz az is távolítás, az átélés illúziójával.

Édesanyám viszont soha sem fog meghalni, ebben ő is többször megerősített, amikor ötévesként először rám tört a szorongás, kicsit erősebben, mint illett volna, hogy aztán behalózzon és velem növekedjen labilis idegrendszeré, ahogyan a kórházi *fisámon* írja. Most valami egyebet ír, nincs is *fisám*, csak valami elektronikus adattár, a hely is, nyelv is hibádzik, még csak nem is latin, hogy édesanyám is kisilabizálja a mennyországból aggódva.

Ma meghalok kicsit, vagy sokat, ki tudja? Még sosem altattak el mesterségesen, valahol el kell kezdeni, az időzítés klappol, szeretem a rituálékat. Azt mondják, még ma feltámadok, akár haza is mehetek. Persze azért aláírtatták a halálban maradás összes lehetséges formájába való beleegyezésemet. Pilátus mossa kezeit. Ahogyan a tiedbe nem egyeztem bele, édesanyám, mégis utolért – Uram, csak te tudod az utakat! –, úgy írok alá mindent, bólintok rá minden lehetséges komplikációra most. Halálnak halálával haljak. Állok elébed, Uram! Talán így megúszom. Most az egyszer. Ahol halál van, feltámadás is van. Láttam, ujjaimat Tamásként a sebedbe vájtam. Többé nem ér a lehasítás.

Ugye feltámadunk, anyuci?